

МИ З «КОМУНАРА»

Коли вони зайшли, у редакції одразу стало тісно, гамірно і весело. Здається, ніби тільки зараз вони повернулися з Півночі — розповідали так, що відчувалося: вони і думками, і пам'яттю там.

Ось вони сидять переді мною — і комунарівці зі стажем (чотири своїх студентських літа віддала «Комунарів» випускниця біофаку Н. Голяк; три — комісар загону О. Шаталов, В. Олійник, О. Чкалов, два — Т. Бабуріна), і новачки І. Катарова, Т. Шейко, Л. Натанзон, Н. Амеліна, М. Белока, В. Кирпа з ММФ, історики О. Моргун і Е. Корняковська, біолог М. Закржевська, хіміки Н. Корвинкова, О. Рибцова і О. Телічко, економісти Л. Глазун, І. Денисенко і Д. Шабуріна, студентки факультету іноземних мов І. Поліщук і В. Випирака — білці загону комуністичної праці «Комунар».

Якось так вийшло, що говорили всі. Хтось починав, і розповідь одразу підхоплювали, доповнювали деталями, своїми думками і спогадами інші, чийсь жарт викликав негайну ланцюгову реакцію нових жартів, смішинок, дотепів. Вони всі були єдиним цілим, вони не існували окремо один від одного.

Вони пишуться тим, що є у нас такий загін комуністичної праці «Комунар», який поставив перед собою благородну мету — всі зароблені кошти передати на будівництво пам'ятника студбатовцям університету. Їхнім внеском за воєнного сорок першого (Внесок цього року — 20,210 крб., А 1971 крб., зароблених у дні ударної

праці, загін перерахував у фонд будівництва м. Гагарін, у фонд XII Всесоюзного фестивалю молоді і студентів в Москві). Пишаються тим, що звання комунарівців випрадали.

Командир В. КУЗНИЧЕНКО:

— Працювали в автотранспортній базі № 9 тресту «Уренгойтрубопроводбуд». Керівники бази аж до нашого від'їзду не вірили, що впораємося. А ми все встигли зробити, хоча робота була важка, не дівоча (у загоні 33 дівчат і тільки восьмеро хлопців).

КОМУНАРІВЦІ:

— Щоранку нас будило суворе слово «підйом!» (навіть вірш про це написали). Бетонні, ізоляційні роботи на теплотрасі, ремонт гуртожитку... Приходив натовлений... А о дев'ятій годині дискотека. Відмиваєшся (і бензином, і соляркою, і кремами) — де і втомі поділася! Заграла музика — ніхто не сидить. А який КВВ був вдалий!

В. КУЗНИЧЕНКО:

— Ми залишили по собі добру пам'ять у Новому Уренгої. «Ще ніколи не бачили такого загону, як ваш «Комунар», — говорили нам робітники. Був у загоні настрій на роботу, була висока дисципліна, було усвідомлення високої мети «Комунара».

КОМУНАРІВЦІ:

— От минуть роки, підніметься у Харкові пам'ятник студбатовцям — не вже не буде «Комунара» — загону, що об'єднав людей не для заробітку (у нас в загоні ніколи не говорили про гроші — тільки тоді, коли стало відомо, що наш внесок у будівництво па-

м'ятника найбільший. Скільки було радості!). «Комунар» має бути завжди вічна молодість комсомолу, яка готова віддати свій труд на благо родної справи...

Вони повернулися з Півночі ще й ще закоханими у нашу неосянжу льо (це не жарт — проїхати Україну, Білорусію, РРФСР, милуватися до Уралом, а приїхати у справжню весну — прибуття «Комунара» природа вітала... снігом). Північ зачарувала своїм і велетенськими, на пір райдугами, і надзвичайно смачними ягодами й грибами. А те, що були болота і цілі хмари моши і чата маски і не знімали...). Що ж пер і ці деталі їхнього побуту з'являються з посмішкою.

КОМУНАРІВЦІ:

— На півночі і люди особливі — рі, відкриті, сердечні. Охоче допоможуть, порадять, завжди поділялися, як справи, запрошували нас і їждати знову...

...Ось вони сидять переді мною звичайні студенти з різних факультів університету, звичайні хлопці чата вісімдесятих. Вони розповідають жартують, сміються, а я думаю про них попередників з сорок першого кинулися в бій, грудьми за Батьківщину і її майбутнє — селен, молодих, усміхнених. Вони дивні, студбатовці, живе і приміняється у нашому сьогоденні, приміняється такими, як і ви, хлопцями і дівчатами.

Т. МИТІ

МИ З «КС»

Коли вони зайшли, у редакції одразу стало тісно, гамірно і весело. Здалося, ніби тільки зараз вони повернулися з Півночі — розповідали так, що відчувалося: вони і думками, і пам'яттю там.

Ось вони сидять переді мною — і комунарівці зі стажем (чотири своїх студентських літа віддала «Комунаріві» випускниця біофаку Н. Голян; три — комісар загону О. Шаталов, В. Олійник, О. Чкалов; два — Т. Бабурина), і новачки І. Катарова, Т. Шейко, Л. Натанзон, Н. Амеліна, М. Белока, В. Кирпа з ММФ, історики О. Моргун і Е. Коряковська, біолог М. Закржевська, хіміки Н. Коровникова, О. Рибцова і О. Теличко, економісти Л. Глазун, І. Денисенко і Д. Шабурина, студентки факультету іноземних мов І. Поліщук і В. Випирака — бійці загону комуністичної праці «Комунар».

Якось так вийшло, що говорили всі. Хтось починав, і розповідь одразу підхоплювали, доповнювали деталями, своїми думками і спогадами інші, чийсь жарт викликав негайну ланцюгову реакцію нових жартів, смішинок, дотепів. Вони всі були єдиним цілим, вони не існували окремо один від одного.

Вони пишаються тим, що є у нас такий загін комуністичної праці «Комунар», який поставив перед собою благородну мету — всі зароблені кошти передати на будівництво пам'ятника студбатовцям університету, їхнім ровесникам з воєнного сорок першого (Внесок цього року — 20.210 крб. А 1071 крб., зароблених у дні ударної

праці, загін будівництва м. і світного фест в Москві). Пия комунарівці Командир В.

— Працювал зі № 9 трест буд». Керівник від'їзду не вір ми все встигли була важка, н дівчат і тільки

КОМУНАРІВ

— Щоранку «підйом!» (наві ли). Бетонні, із лотрасі, ремонт диш натомлени дискотека. Відм соляркою, і кре ділася! Заграла сидить. А який

В. КУЗНИЧЕН

— Ми залиши ять в Новому бачили такого «нар», — говори у загоні настрій ка дисципліна, сокої мети «Ком

КОМУНАРІВЦ

— От минуть Харкові пам'ятн вже не буде що об'єднав лю (у нас в загоні гроші — тільки мо, що наш вне

В «КОМУНАРАХ»

редакції одра-
весело. Зда-
вони поверну-
дали так, що
ами, і пам'ят-

ді мною — і
чотири своїх
а «Комунаро-
Н. Голян; три
алов, В. Олій-
Г. Бабурина), і
Шейко, Л. На-
елока, В. Кир-
Моргун і Е.
Закржевська,
О. Рибцова і
Л. Глазун, І.
а, студентки
ов І. Поліщук
агону комуніс-

говорили всі.
дь одразу під-
ли деталями,
ами інші, чийсь
ланцюгову ре-
шинок, дотепів.
цілим, вони не
ід одного.
що є у нас та-
і праці «Кому-
ред собою бла-
роблені кошти
о пам'ятника
ету, їхнім ро-
сорок першого
20.210 крб. А
у дні ударної

праці, загін перерахував у фонд бу-
дівництва м. Гагарін, у фонд XII Все-
світнього фестивалю молоді і студентів
в Москві). Пишаються тим, що зван-
ня комунарівців виправдали.

Командир В. КУЗНИЧЕНКО:

— Працювали в автотранспортній ба-
зі № 9 тресту «Уренгойтрубопровод-
буд». Керівники бази аж до нашого
від'їзду не вірили, що впораємося. А
ми все встигли зробити, хоча робота
була важка, не дівоча (у загоні 33
дівчат і тільки восьмеро хлопців).

КОМУНАРІВЦІ:

— Щоранку нас будило суворе слово
«підйом!» (навіть вірші про це написа-
ли). Бетонні, ізоляційні роботи на теп-
лотрасі, ремонт гуртожитку... Прихо-
диш натовлений... А о дев'ятій годині
дискотека. Відмиваєшся (і бензином, і
соляркою, і кремами) — де і втома по-
ділася! Заграла музика — ніхто не
сидить. А який КВВ був вдалий!

В. КУЗНИЧЕНКО:

— Ми залишили по собі добру пам'-
ять в Новому Уренгої. «Ще ніколи не
бачили такого загону, як ваш «Кому-
нар», — говорили нам робітники. Був
у загоні настрій на роботу, була висо-
ка дисципліна, було усвідомлення ви-
сокої мети «Комунара».

КОМУНАРІВЦІ:

— От минуть роки, підніметься у
Харкові пам'ятник студбатовцям — не-
вже не буде «Комунара» — загону,
що об'єднав людей не для заробітку
(у нас в загоні ніколи не говорили про
гроші — тільки тоді, коли стало відо-
мо, що наш внесок у будівництво па-

м'ятника найб-
радістні). «Ком-
як вічна моло-
готовність від-
благородній сп-

Вони поверну-
ше закоханими
лю (це не жа-
Білорусію, РР-
Уралом, а при-
— прибуття «К-
вітала... снігом
саявом і велет
райдугами, і
ягодами й гри-
були болота і
чата маски і не
пер і ці детал
ються з посміш

КОМУНАРІВЦІ:

— На півночі
рі, відкриті, се-
жуть, порадять
ся, як справи,
їжджати знову.

...Ось вони с-
звичайні студен-
тів університету
чата вісімдесят
жартують, смію-
ніх попередники
кинулися в бі-
Батьківщину і
селних, молодих
двиг, студбатов-
ся у нашому с-
ся такими, як і
тами.

МУНАРА»

уважав у фонд бу-
у фонд XII Все-
молоді і студентів
сья тим, що зван-
равдали.

НИЧЕНКО:

втотранспортній ба-
ренгойтрубопровод-
зи аж до нашого
що впораємося. А
бити, хоча робота
юча (у загоні 33
ьмеро хлопців).

удило суворе слово
рші про це написа-
йні роботи на теп-
тожитку... Прихо-
А о дев'ятій годині
шся (і бензином, і
і) — де і втома по-
зика — ніхто не
В був вдалий!

ю собі добру пам'-
гої. «Ще ніколи не
ну, як ваш «Кому-
нам робітники. Був
роботу, була висо-
о усвідомлення ви-
ра».

ки, підніметься у
студбатовцям — не-
мунара» — загону,
не для заробітку
ли не говорили про
ці, коли стало відо-
с у будівництво па-

м'ятника найбільший. Скільки було
радість!). «Комунар» має бути завжди,
як вічна молодість комсомолу, як його
готовність віддати свій труд святий,
благородній справі...

Вони повернулися з Півночі ще біль-
ше закоханими у нашу неосяжну зем-
лю (це не жарт — проїхати Україну,
Білорусію, РРФСР, милуватися літнім
Уралом, а приїхати у справжню зиму
— прибуття «Комунара» природа при-
вітала... снігом). Північ зачарувала їх
ссяйвом і велетенськими, на півнеба,
райдугами, і надзвичайно смачними
ягодами й грибами. А те, що кругом
були болота і цілі хмари мошви (дів-
чата маски і не знімали...). Що ж, те-
пер і ці деталі їхнього побуту згаду-
ються з посмішкою.

КОМУНАРІВЦІ:

— На півночі і люди особливі — ши-
рі, відкриті, сердечні. Охоче допомо-
жуть, порадять, завжди поцікавлять-
ся, як справи, запрошували нас при-
їжджати знову...

...Ось вони сидять переді мною —
звичайні студенти з різних факульте-
тів університету, звичайні хлопці і дів-
чата вісімдесятих. Вони розповідають,
жартують, сміються, а я думаю про їх-
ніх попередників з сорок першого, що
кинулися в бій, грудьми закривши
Батьківщину і її майбутнє — цих ве-
селих, молодих, усміхнених. Ваш по-
двиг, студбатовці, живе і примножуєть-
ся у нашому сьогодні, примножуєть-
ся такими, як і ви, хлопцями і дівча-
тами.

Т. МИГУЛІНА.

